

„Бѣше ясна лунна нощъ“, разказва той. „Бѣше свѣтло като день. Азъ дълго очаквахъ слоноветѣ. Азъ знаехъ, че тѣ сж надалече, не повече отъ 500 крачки отъ мене. Въ такова мжчително очакване минаха повече отъ два часа. Най-после изъ горския гжсталакъ се подаде единъ грамаденъ слонъ. Като излѣзе изъ гората, той се спрѣ като вкамененъ. Той постоя така неподвижно, освѣтенъ отъ силната лунна свѣтлина, и наподобяваше грамадна сива скала. После той бавно пристжпи напредъ, поспрѣ се, постоя нѣколко минути и пакъ трѣгна. Така той се предвижва и спира три-четири пжти. Той протѣгаше напредъ грамаднитѣ си уши, като че ли се мжчеше да долови най-малкия шумъ и, като престояваше така нѣколко минути, отново минаваше напредъ. Така той дойде до самата вода и пакъ се спрѣ, като наостри уши. Съблазнителната вода го примамваше, но, безъ да се гледа на това, той тихо се повърна назадъ и отново се спрѣ на прежното мѣсто. После влѣзе въ гората и следъ нѣколко минути пакъ се върна, но вече не самъ, ами съ петима другари. Тѣзи петъ слона той постави като стражи по брѣга, а самъ влѣзе въ гората. Следъ нѣколко минути се показа начело на цѣло стадо, въ което имаше не по-малко отъ стотина слона. Тѣ вървѣха бавно, тихо, предпазливо, като сѣнки и азъ не чувахъ ни най-малкъ шумъ. Въ срѣдата на поляната стадото се спрѣ. Предводителътъ му отново се отправи тихо по брѣга. Като се увѣри, че всичкитѣ стражи сж по мѣстата си, той бързо трѣгна къмъ водата, и следъ него се спусна цѣлото стадо. Настжпи голѣма промѣна. Предишната тишина се замѣни съ шумно оживение. Слоноветѣ се движеха свободно, дигаха хоботи и се обливаха съ вода, лѣгаха въ водата, пиеха и съ шумно движение се кжпѣха. Азъ дълго гледахъ тия невиждана сцена. Мина ми презъ главата мисълъ да ги подплаша, и азъ откършихъ клонче отъ близкото до мене дърво. Веднага, като че ли по даденъ магически знакъ, това видение изчезна. Въ мигъ слоноветѣ се изгубиха въ гората“.

Тенанъ разказва следната случка съ единъ полуопитоменъ слонъ, оставенъ на свобода.

„Една вечеръ пжтувахме презъ една горичка. Конетѣ наостриха уши и се спрѣха. Напредъ въ пжтя, по който вървѣхме, зачухме глухи, рѣмжащи звукове: „урмфъ! урмфъ!“ Зададе се единъ младъ слонъ, който доброволно се трудѣше, ала работата му бѣше безплодна. Той държеше съ браннитѣ си жби едно доста голѣмо дърво, което искаше да пренесе, но не му се удаваше. Пжтътъ бѣше тѣсенъ, а той носѣше дървото напрѣки.“

Като ни видѣ, слонътъ за минута се спрѣ, позамисли, после остави дървото и се отстри, за да ни стори пжтъ. Моятъ конъ, изплашенъ отъ неочакваната среща съ такова чудовище, сви уши и не искаше да върви напредъ. Тогава слонътъ почна да се отдалечава въ гората, като промѣни гласа на своето „урмфъ! урмфъ!“ нѣкакъ по-нѣжно и ободрително. Но конътъ пакъ не се реши да трѣгне. Тогава слонътъ съвсемъ се отдалечи въ гората и, като дочака, додето минемъ, върна се и продължи работата си“.